

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. OAM-808/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce předně uvedl, že se cítí být rozhodnutím žalovaného správního orgánu zkrácen na svých právech, jelikož správní orgán nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu

se zákonem a řízení následně zastavil jako nepřipustné pro jeho opakovanost, resp. opakovanost žádosti, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek.

3. Namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti, které neuplatnil v předchozím řízení, a které by odůvodňovaly závěr o nebezpečí pronásledován v zemi původu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu podle žalobce vyplývá, že z ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to uvedení nových skutečností nebo zjištění, jež by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele, když současně se musí jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
4. Žalobce je přitom přesvědčen, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro to, aby žádost mohla být věcně posouzena. Měl za to, že neměl dostatek prostoru, aby dostatečně odůvodnil svou žádost a aby mohly být zjištěny skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti jako nepřipustné. Žalovaný dle žalobce vycházel prakticky výhradně ze žádosti o mezinárodní ochranu předchozí, která nemůže být dostatečná pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností.
5. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že se při posuzování jeho žádosti nezabýval tvrzenými skutečnostmi řádně, nezjistil aktuální bezpečnostní situaci v zemi žalobce, ani se o to nepokusil, naopak operoval s podklady staršími, než bylo datum podání žádosti, tj. vycházel patrně z předešlé žádosti a jejích podkladů. Žalobce měl tak za to, že nedošlo k řádnému přezkoumání přípustnosti podané žádosti a jedná se tak o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Opakovanost jeho žádosti tak spočívá pouze v tom, že byla podána v pořadí již druhá žádost. Správní orgán ve svém odůvodnění nedostatečně rozvedl svoji úvahu o nepřipustnosti žádosti, kdy žalobce z napadeného rozhodnutí neměl možnost seznat, co mu správní orgán vytýká.
6. Žalobce také poukázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, která se v člancích 195. – 219. věnuje problematice „prokazování faktů.“ Žalobce rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 43/2009-66, ve kterém se Nejvyšší správní soud podle žalobce zabýval z hlediska posouzení a projednatelnosti podané žádosti obdobnou situací. Z tohoto rozhodnutí žalobce rovněž obsáhle citoval.
7. Žalobce měl rovněž za to, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Rovněž pak nebyl ani řádně poučen o možnosti se k těmto vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění. Stejně tak nebylo žalobci řádně sděleno při pohovoru, že pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečným projevem vůle, kdy ani správní orgán nemohl vědět, na co přesně žalobce odkazoval. Správní orgán podle

žalobce pochybil, pokud se spokojil toliko s takovým obecným odkazem a měl pak povinnost řádně zjistit, na co žalobce odkazuje, zda na osobní poměry, na tvrzené důvody, či na jiné okolnosti. Pokud byl takový odkaz nedostatečný, měl správní orgán poučovací povinnost žalobce na toto upozornit. Správní orgán tedy i přes skutečnost, že nezjistil řádně skutečný stav věci, vyvodil obecné a ničím nepotvrzené závěry o nepřipustnosti žádosti, kterou jsou proto evidentně nepřezkoumatelné.

8. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhoval, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně shrnul průběh správního řízení a poté uvedl, že žalobce sice namítá, že nepřezkoumal jeho žádost meritorně, avšak hmotněprávní důvody této výtky neuvedl, pouze odkázal na judikaturu v dané oblasti. Pokud následně žalobce tvrdil, že mu žalovaný neposkytl dostatek informací a prostoru proto, aby mohlo být o jeho žádosti meritorně rozhodnuto, ani zde není podle žalovaného zřejmé, co konkrétně měl žalobce na mysli, jinými slovy, co konkrétně chtěl sdělit.
10. K žalobcem namítanému nedostatku zjištění aktuální bezpečnostní situace v zemi žalovaný uvedl, že na podkladě informací o zemi původu žalobce zjistil a v napadeném rozhodnutí i řádně uvedl, že v X nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 27. srpna 2024 resp. od 25. června 2025, kdy Nejvyšší správní soud v Brně zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný také pro úplnost v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve vlasti žalobce existuje řešení situace dlužníka, a to včetně vyhlášení osobního bankrotu. Lze s věřitelem stanovit splátkový kalendář. Pokud tento odmítne, lze se obrátit na soud, který do dvou měsíců projedná příslušný návrh. Dále lze využít i tzv. likvidaci a splacení závazků (k tomu odkázal na Informaci OAMP: X– Socio-ekonomická situace ze dne 06. června 2025).
11. Žalovaný také zdůraznil, že žalobcem uváděné důvody nemohou při posuzování otázky, zda se objevily takové závažné skutečnosti, které by mohly mít za následek jiné rozhodnutí než v předchozím řízení, rozhodně obstát. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.
12. S ohledem na shora uvedené tak žalovaný zdejšímu soudu navrhl, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

14. Žalobce podal dne 21. 7. 2025 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 25. 7. 2025, když mimo jiné uvedl, že je narozen X v oblasti X v X, je státním příslušníkem X národnosti, dorozumí se X a X, hlásí se obecně k X, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny, je ženatý a má dvě děti, přičemž jeho manželka s dětmi žijí v X. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X v oblasti X. Jedná se o rodinný dům ve vlastnictví matky žalobce. K průběhu cesty do České republiky se poté vyjádřil tak, že cestoval z X letecky do X, kam vstoupil dne 2. 12. 2022, aby hned s kamarády odjel autem to České republiky, kde setrval do 10. 10. 2023, kdy odletěl domů do X a tam byl do 25. 10. 2023, kdy letecky odcestoval do České republiky a od té doby nevycestoval. Dále uvedl, že o mezinárodní ochranu již žádal v roce 2024. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v X dluh, protože si půjčil peníze na otevření prodejny stavebnin, ale podnik mu zkrachoval a člověk, který mu půjčil, chce teď své peníze zpět. Potvrdil, že v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl totožné důvody.
15. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný dále opatřil písemný materiál ze dne 14. 3. 2025, označený jako „X, Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“, ze které mimo jiné vyplývá, že X zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, migrace a repatriace, přičemž vláda tato práva obecně dodržovala. Tzv. výjezdní vízum bylo zrušeno již od 1. ledna 2019 a ženy již k cestě do zahraniční nepotřebují povolení od svého manžela či oprávněné osoby. Ochrana proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání je zakotvena v X ústavě a právním systému. Zákon zakazující policii mučení platí od roku 2016 a od roku 2018 je zakázáno využít důkazů získaných mučením během soudního procesu. Prezidentské dekrety v roce X a X zavedly mechanismy mající omezit mučení zadržených. Podle zdrojů existovala řada důkazů o nerespektování těchto ustanovení bezpečnostními složkami, ačkoli se již nevyskytovala praxe záměrného mučení některých zadržených, která by byla koordinována vedoucími představiteli. V zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt. Dále byl do správního spisu opatřen i písemný materiál označený jako „X, Informace OAMP-Socio-ekonomická situace ze dne X, ze kterého se mimo jiné podává, že samotná skutečnost dluhu nepředstavuje z hlediska X právního systému trestný čin. V X existují pro dlužníka neschopného splácet dvě varianty, vč. varianty tzv. osobního bankrotu. V první variantě mohou předložit na základě svého disponibilního příjmu věřitelům tříletý splátkový kalendář, který musí být schválen věřitelem. Pokud věřitel plán odmítne, může dlužník požádat soud o stanovení daného plánu splátek dluhu. Soud projedná návrh ve lhůtě dvou měsíců. Jestliže nejde stanovit splátkový kalendář, lze využít tzv. likvidaci a splacení závazků, která musí být ukončena do devíti měsíců. V důsledku se jedná o prodej nevyňatého majetku a odstavení příjmu (až do výše 50 %). Přístupová kritéria jsou stanovena nemožností včas a plně splácet svůj dluh, který musí být po splatnosti nejméně 3 měsíce. Jestliže věřitel odmítne schválit splátkový kalendář, musí dlužník po dobu šesti měsíců odvádět 50 % svého příjmu, aby došlo ke splacení nesplaceného dluhu.
16. Součástí správního spisu byl též stejnopis rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žádost o udělení

mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z tohoto rozhodnutí se poté podává, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ke své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě obdobné údaje jako v rámci poskytnutí údajů ke své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně jako důvod své předchozí žádosti uvedl, že chce v České republice pracovat, aby si vydělal na splacení dluhů, které má ve své vlasti. Žádný jiný důvod neuvedl a výslovně sdělil, že v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány.

17. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 28. 7. 2025 se poté podává, že žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí dostavil, avšak nechtěl se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim ani navrhnout jejich doplnění.
18. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se k převzetí napadeného rozhodnutí dne 4. 9. 2025 dostavil a převzal je, jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, pročež téhož dne napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Zdejší soud po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
22. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
23. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

24. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
25. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně nerozpoukává ani žalobce. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
26. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
27. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo

doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.

28. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobce uvedl v obou těchto řízeních shodné důvody. Žalobce totiž obě uvedené žádosti odůvodnil svými dluhy v zemi původu a požadavkem věřitele na jejich splacení. Nad rámec tohoto důvodu poté ke své současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již jen potvrdil, že v předchozí žádosti uváděl totožné důvody.
29. Důvodnou není námitka žalobce, že žalovaný nezjistil dostatečně stav věci, neboť ji žalobce uplatnil takto pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na jakékoli konkrétní nedostatky ve skutkových zjištěních žalovaného. Soud pak sám neidentifikoval žádný deficit ve skutkových zjištěních žalovaného, ke kterému by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti.
30. Nelze rovněž souhlasit s tvrzením žalobce, že nedostal dost prostoru na to, aby se mohl o svých důvodech dostatečně vyjádřit. Toto tvrzení žalobce je zcela v rozporu s podklady rozhodnutí. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu se kupř. podává, že žalobce byl na důvody své žádosti žalovaným obvyklým způsobem dotazován a byl dotazován na to, zda tyto důvody uplatňoval i ve svém předchozí žádosti. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se zase podává, že žalobce dostal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, navrhnout jejich doplnění i uvést další skutečnosti nebo nové informace. Žádné z těchto možností přitom využít nechtěl. Nemůže proto obstat jeho nynější tvrzení, mu nebylo poskytnuto dostatek prostoru pro uvedení svých důvodů, když tyto ani v žalobě nijak nekonkretizoval.
31. K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 43/2009-66 a na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992 soud uvádí, že napadené rozhodnutí ani jemu předcházející postup žalovaného s těmito nejsou s těmito nijak v rozporu, kdy ani žalobce sám nijak nespecifikoval, v čem podle jeho názoru takový rozpor spatřuje, aby jej mohl soud případně vypořádat.
32. Nad rámec výše uvedeného se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal i s tím, zda nedošlo v X k takové podstatné změně okolností, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si o X opatřil dostatečné, relevantní a aktuální informace splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Po vyhodnocení shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že k relevantní změně okolností v X nedošlo. I s tímto závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a ostatně ani žalobce ohledně změny situace v X nic netvrdil.

K námitce žalobce, že žalovaný vycházel z informací o zemi původu žalobce, které byly vytvořeny před podáním jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud uvádí, že z žádného právního předpisu ani relevantní judikatury nevyplývá, že by žalovaný nemohl pro účely posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vycházet z informací o zemi původu, které byly opatřeny před datem podání žádosti. Podstatné je zde to, zda opatřené informace jsou z hlediska jejich obsahu aktuální a relevantní. V daném případě pak má soud za to, že opatřené informace o zemi původu ve vztahu k žalobcem uplatněnému důvodu podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak zastaralé nejsou, nota bene byly vytvořeny cca čtyři měsíce, resp. cca měsíc a půl, před podáním žalobcovy žádosti. Sám žalobce rovněž neuvedl žádné konkrétní údaje z opatřených informací o zemi původu žalobce, jež považuje za neaktuální.

33. Námitka žalobce, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a že nebyl ani řádně poučen o možnosti se k těmto vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění nemá žádnou oporu ve správním spise. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 28. 7. 2025 se totiž podává, že žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí dostavil, byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a bylo mu umožněno navrhnout jejich doplnění. Žalobce se avšak výslovně nechtěl s nimi seznámit, vyjádřit se k nim ani navrhnout jejich doplnění. Je tedy sice pravdou, že žalobce seznámen s podklady rozhodnutí nebyl, avšak byla mu k tomu dána možnost, kterou žalobce z vlastní vůle nevyužil. Stejně tak mu byla dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a navrhnout jejich doplnění.
34. K námitce žalobce, že mu nebylo řádně sděleno při pohovoru, že pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečným projevem vůle, rovněž soud konstatuje, že tato nemá oporu ve správním spise, neboť z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 7. 2025 se podává, že žalobce pouze neodkazoval na předchozí žádost, nýbrž výslovně svoje důvody podání žádosti uvedl (byť byly stejné jako u žádosti předchozí) s tím, že na závěr ještě navíc potvrdil, že se skutečně jedná o stejné důvody jako u předchozí žádosti. Soud tak nevidí žádný důvod k tomu, aby při takovém vyjádření žalovaný poučoval žalobce o jeho nedostatečnosti. Z vyjádření žalobce zcela jednoznačně vyplynuly důvody jeho žádosti i to, že jde o důvody stejné jako v předchozí žádosti.
35. Zdejší soud tak shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobce ve své současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby posuzování předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v X k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost současné opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
36. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se se současnou opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož tato žádost byla shledána nepřipustnou

podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. února 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce